

for Ændringsforslagsstillerne er rigtigt underrettet, naar han siger, at man har nægtet i et andet Amt at modtage den Rug, som var avlet i Viborg Amt.

Endelig er der et Forhold, som det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Chr. Hansen), der talte paa Socialdemokratiets Vegne, ikke maa overse, nemlig at de paagældende ikke har kunnet vælge, hvad de helst vilde, enten aflevere Rugen eller bruge den hjemme. Hvis de havde haft et saadant Valg, vilde, indrømmer jeg, Forholdet være et noget andet, end det er nu. Men et saadant Valg har de ikke haft. Staten har udstedt sit Fodringsforbud og har stillet sit Krav om Aflevering af Rugen til Brødkorn; og Landet har haft denne Rug fornøden. Jeg føler mig overbevist om, at der var intet, de paagældende hellere vilde end faa Lov til at fodre Rugen op hjemme, hvis Forholdene i øvrigt havde ligget saaledes, at de kunde det. Naar det ærede Medlem henviste til, at det under normale Forhold vilde være en endog stor Pris, der her var givet for Rug, kan jeg give det ærede Medlem Ret, men vi lever desværre under helt andet end normale Forhold saavel paa dette som paa saa mange andre Områder.

Naar den højtærede Minister fandt Betænkeligheder og Vanskeligheder ved at faa Forholdene udredet og ikke kunde strække sig videre end til at erklære sig villig til en Undersøgelse, maa jeg sige, at dette efter min Mening er meget utilfredsstillende, da den højtærede Minister lod skinne igennem, at denne Undersøgelse maatte resultere i det samme som i en Afvisning. Det er vel rigtigt, at det kan have sine Vanskeligheder at udrede disse Forhold nu, og efter som Sagen ligger, kan jeg godt indrømme, at man vel nok maa strække sig ogsaa til dem, der har solgt til private, men da man i andre Henseender ikke er saa bange for at give Love tilbagevirkende Kraft — her tænker jeg paa Loven om Kornordningen vedrørende Aaret 1916—17, hvor man baade i Henseende til den Afgift, som Landmændene maa give for at have dyrket for lidt, og i Henseende til den Efterbetaling, de faar for at have dyrket mere end over en vis Grænse, har kunnet lade Bestemmelserne faa tilbagevirkende Kraft —, synes det mig at maatte være gør ligt ogsaa her, hvor man staar overfor Udligningen af et Misforhold, der er indtraadt ved Rugens Afregning til forskellige Priser i for-

skellige Amter. Jeg beklager derfor meget, at den højtærede Minister ikke mente at kunne give Tilsagn om, at Undersøgelsen vilde resultere i, at Andragendet blev imødekommet. Jeg tror, at Undersøgelsen burde faa dette Resultat, thi de mange Betænkeligheder, som Ministeren udtalte, vil Befolkningen i de paagældende Amter ikke kunne forstaa, naar alle Forhold skal tages i Betragtning. Jeg tillader mig derfor at føje min Anbefaling til Ændringsforslagsstillerens om, at Andragendet henvises til Indenrigsministeren.

Nørskov: Jeg vil straks overfor den højtærede Minister sige, at jeg har ikke motiveret Ændringsforslaget paa anden Maade, end Ordene lyder i Ændringsforslaget, nemlig: henvises til Indenrigsministeren. Overfor den højtærede Ministers Bemærkninger til min Udtalelse, at der ikke var fri Handel, vil jeg endvidere sige, at i Eggen omkring mit Hjem er der kun een Bager i hver Kommune, Folk bager selv, og der var faktisk paa det givne Tidspunkt ikke andre end Staten at levere til, den var den eneste Opkøber. Vi kunde ikke sende vor Rug med Banen til et andet Amt — om et andet Amt vilde købe den, ved jeg for øvrigt ikke —, fordi hver Gang der leveredes Rug, kom der gerne dobbelt saa meget, som der var bestilt Jernbanevogne til. Saaledes var det faktiske Forhold. Der var ingen Redning, vi skulde af med Rugen til den Pris, Staten gav. Vi maatte ikke opfodre den — der var jo Fodringsforbud —, og vi var derfor nødsagede til at skille os af med vor Rug til den Pris, vi kunde faa for den. Det stod os ikke frit at beholde vor Rug, og det vilde heller ikke have været en patriotisk Gerning, hvis Folk havde beholdt deres Rug 2—3 Aar paa Loftet. Der lød fra Rigsdagen stærke Opfordringer om at bringe Rug paa Markedet i Efteraaret, da der var stor Mangel paa Rug.

Det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Chr. Hansen) talte om, at det var for høj en Pris, der var givet for Rugen. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem havde lige saa stor Kærlighed til Rugen som en bekendt Mand, der vist ikke staar ham saa meget fjernt i politisk Henseende, nemlig den bekendte Digter Jeppe Aakjær. Han har besunget Rugen paa den kønneste Maade. Der er et Vers, der rinder mig i Hu, hvor han siger: